

Войтенко Владислав Сергійович
(*наук. керівник – д-р екон. наук, професор Анісімова О. М.*)
Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

ФОТОДОКУМЕНТИ В СИСТЕМІ ДОКУМЕНТАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Поняття «документована комунікація», «система документованих комунікацій», «документовано-комунікаційна система» є базовими для документознавства та знаходяться на стадії свого становлення.

Загалом документну комунікацію можна визначити як процеси або способи поширення інформації у суспільстві, що здійснюється за допомогою документів. При документній комунікації засобом комунікації виступає саме документ – матеріальний об'єкт, у якому зафіксована соціальна інформація, що дає змогу її зберігати, а також передавати у часі і просторі разом із матеріальним носієм.

До основних офіційних каналів документної комунікації належать: видавнича, книготорговельна, бібліографічна та інформаційна діяльність, бібліотечна, архівна та музейна справа. Кожна з цих сфер об'єктом своєї діяльності розглядає документ в його співвідношенні зі споживачем. Різняться між собою названі структури документної комунікації орієнтацією на різні види документів, форми і методи їх обробки та подання споживачеві. Залежно від чисельності людей, які спілкуються у структурі соціальної комунікації, виділяється:

– двостороння комунікація (коли учасники по черзі виступають в ролі то комуніканта, то реципієнта);

– групова комунікація (об'єднує порівняно невелику кількість людей так, що мовець може враховувати особливості і реакцію кожного з реципієнтів);

– масова комунікація.

Будь-який документ як елемент документної комунікації можна охарактеризувати за формулою: *«Хто, що, яким каналом, кому, з яким ефектом повідомляє»*. Цей перелік питань здобув популярність як *«формула Ласвелла»*. Часто її скорочують до мінімуму: *«Хто, про що, кому»*. Ці питання у своїй сукупності повинні охарактеризувати такі моменти процесу комунікації:

– хто є комунікантом;

– у чому полягає суть повідомлення;

– яким каналом воно передається (тобто особливості матеріального носія і знакової системи);

– якому реципієнту призначається повідомлення;

– яка мета комунікації й умови її здійснення (де, коли відправлено повідомлення).

Документна комунікація у своєму становленні пройшла кілька етапів. Спочатку у суспільстві комунікації здійснювалися за допомогою жестів, знаків та звуків. Ці три елементи використовуються лише у повній взаємодії, оскільки інформація у процесі комунікації передається словами лише на 7 %, характером звучання та інтонацією – на 38 %, решта 55 % інформації передаються невербальними засобами – жестами рук і ніг, мімікою особи мовця, його зовнішнім виглядом і оточенням. Розглянемо найпоширеніші різновиди документної комунікації залежно від виду документа.

Живопис є найпростішим способом передачі даних, що не вимагає якихось додаткових знань як на етапі створення, так і під час користування даними, тому найкраще сприймається людиною. Інформація, що передається через живопис, найкраще сприймається зокрема тому, що людина переважно сприймає інформацію візуально, а потім вже проводить подальший аналіз.

Фотодокумент – це документ, створений фотографічним способом. З фотодокументами тісно пов'язаний розвиток галузей, які займаються технічною обробкою інформації: поліграфії, картографії, репрографії. Фотодокументи мають велике значення у засобах масової інформації. Вони є найважливішим історичним джерелом. Фотографія обов'язкова у документах, що засвідчують особу: в паспортах, студентських квитках, водійських посвідченнях тощо.

Таке важливе значення фотодокументи набули насамперед тому, що володіють величезною інформаційною ємністю, можуть одночасно і в деталях фіксувати безліч об'єктів. У бібліотеках, архівах і музеях виникає маса проблем через можливі пошкодження або втрату найцінніших фотодокументів. З метою забезпечення збереження фотодокументів та своєчасного виявлення дефектів, які на них з'являються, документи повинні підлягати періодичному контролю у процесі зберігання.

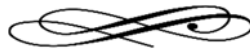
Значення фотодокументів визначається завданнями їх створення і безпосередньо самими об'єктами фіксації зображень. Наукові явища, історичні події та особи в контексті цих подій, матеріальні предмети й об'єкти стародавнього і сучасного походження мають побутове, художнє і дослідницьке значення.

Використання мікрографічної техніки розширило сферу використання фотодокументів. Внаслідок з'явилися документи на мікроформах. Це фотодокументи на плівковому чи іншому носії, які для виготовлення і використання вимагають відповідного збільшення за допомогою мікрографічної техніки.

Отже, документні комунікаційні канали постійно модернізуються (збагачуються новими технічними засобами, матеріальними носіями, знаковими системами, новими способами запису і відтворення інформації). Розвиток електронної комунікації сприяє модернізації документної.

Список використаних джерел

1. Редька К. Ю. Документна комунікація в системі інформаційного управління. *Молодий вчений*» 2017. № 4(44), квітень.
2. Бездрабко В. В. Управлінське документознавство: навч. посіб. / Київ. нац. ун-т культури і мистецтв, Ф-т держ. управління. 2-ге вид., зі змін. та доп. К. : [б. в.], 2008. 208 с.
3. Кушнарєнко Н. Н. Документоведение: учебник. К. : Знання, 2010. 459 с.
4. Швецова-Водка Г. М. Документознавство: навч. посіб. К. : Знання, 2011. 398 с.

Герасимчук Галина Олександрівна
(*наук. керівник – канд. екон. наук, доцент Щербіна О. С.*)
Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ КОНСАЛТИНГУ ПІДПРИЄМСТВА

На сьогодні, в умовах нестабільності зовнішнього середовища, в Україні відбувається жвава дискусія щодо теоретичних та методологічних положень, які застосовуються під час дослідження управління економічних та соціальних систем підприємств у стратегічній перспективі. Соціальні, нормативно-законодавчі, фінансово-економічні проблеми функціонування вітчизняних підприємств потребують адекватного, своєчасного та ефективного вирішення. Враховуючи потенційні спроможності та напрями професійної сфери консалтингових компаній, розгляд теоретичних засад щодо особливості створення дієвого взаємозв'язку між підприємствами України та консалтинговими компаніями є актуальним і своєчасним.

Основними причинами залучення консультантів в організацію є такі [1, с. 9–10]:

- поточна завантаженість менеджерів фірм, що перешкоджає їм самостійно вирішувати глобальні проблеми розвитку та оцінювати кризові проблеми компанії на сучасному рівні знань;
- прагнення одержати оцінку того, що робиться в організації, незалежними об'єктивними експертами;
- необхідність постійного підвищення ефективності виробництва та бізнесу в умовах жорсткої конкуренції та ускладнення управлінських проблем;